

saakaldte „øvrige Adjutanter“. Men det Princip, som vi have eftertraget i denne Lov saahderligt, som vi have formaaet, er, at vi ikke, i alt Fald saa lidt som muligt, bør tilstaae Tillæg udenfor Gagen, og jeg troer, at vi saameget snarere kunne indlade os paa at stryge denne Paragraph, dersom vi gaae ind paa de Forslag, som jeg har tilladt mig at anbefale, hvorved de Paagjældende, hvorom der er Tale i § 17, ville faae nogen Opreisning for det, man herved fratager dem. Forøvrigt vil jeg med Hensyn til Adjutanter bemærke, at ligesom jeg i det Hele taget troer, at det Princip, at en fast Officeer skal, med al sin Egne og Indsigt, kort sagt, med al sin Tjeneste, staae til Hærens Disposition i hvilken som helst Retning, saaledes tilsteder dette Princip i Grunden ikke, at Nogen kan beklage sig over at blive commanderet til Adjutantitjeneste, forsaavidt han dertil er stillet. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at Ministeriet allerede for nogen Tid tilbage har truffet den ogsaa i andre Henseender ganske hensigtsmæssige Bestemmelse, at det kun er, saavidt jeg husker, i 3 Aar, at denne Tjeneste udføres af det samme Individ. De Herrer ville lægge Mærke til, at dette er i Overensstemmelse med det samme Princip, at Officieren skal staae til Tjeneste med al sin Indsigt og Dygtighed i hvilken som helst Retning, som Hærens Tarn udfordrer. I det Efterfølgende har jeg stillet et lignende Forslag med Hensyn til Højskoleofficererne, men dette vedkommer jo ikke det foreliggende Affnit. Jeg maa bede om Undskyldning for, at jeg maafee mere kort, end Sagens Vigtighed fordrede det, har tilladt mig at give denne Motivering, men det falder mig noget besværligt at tale.

Krigsministeren: Som Følge af de Forandringer, der ere foregaaede i Hærloven, blev det allerede i og for sig nødvendigt at omordne de for Officiererne foreslaaede Lønninger. Imidlertid har Sagen, siden Lønningsloven blev forelagt, af Regjeringen været underkastet en alvorlig Drøftelse og fleersidig Undersøgelse. Det er ikke alene Hensynet til, hvad Udvalgets Fleertal har ønsket, som har bevæget mig til i nogle Henseender at komme de Anskuelser imøde, der have gjort sig gjældende; det er ved

i det Hele at overveie dette Spørgsmaal, at jeg er kommen til at tiltræde enkelte af de foreliggende Forslag, til at modsætte mig andre. Jeg skal derfor bemærke, at naar jeg vil komme til at samtykke i Nedsættelser paa enkelte Steder, har jeg paa den anden Side ligeoverfor Udvalget ogsaa udtalt mig derhen, at Omordningen, som jeg kunde tiltræde den, blev fra mit Standpunkt betragtet som en Heelhed, og jeg troer, at jeg kan beraabe mig paa de hidtil førte Forhandlinger for, at jeg ingeninde har tabt Statskassens berettigede Tarn af Sigte. Jeg har ikke stillet mig paa noget eensidigt Standpunkt; jeg har søgt at gennemføre den foreliggende Sag og at komme til en Erkjendelse af, hvad der meest tjente Staten og Hæren, og det er dette Standpunkt, som jeg ogsaa fastholder ligeoverfor Lønningsbestemmelserne. Det er ganske vist ugunstigt for en Krigsminister, naar han tilshueladende kommer til at staae tilbage i Interesse og varm Følelse for enkelte Classer af Befalingsmændene eller overhovedet for enkelte Classer i Hæren, men jeg maa troste mig med, at jeg, naar jeg gjør dette, har taget alle Omstændigheder i Betragtning og kun ladet mig lede af den Overbeviisning, jeg er kommen til. — Disse Bemærkninger har jeg troet at burde forudstikke.

Jeg skal nu gaae over til de enkelte Forslag, der foreligge. Forslaget under Nr. 17 til § 14 gaaer ud paa en Nedsættelse af Premierlieutenanternes Lønning i Sammenligning med, hvad Regjeringen oprindeligt havde foreslaaet. Denne Nedsættelse troer jeg ikke at burde modsætte mig. Jeg er ikke blind for, at Lieutenantclassen maa være saaledes stillet, at den ikke trykkes og ikke taber Modet, men er istand til at udføre sin Gjerning og til uden Gjæld at gaae over i Capitainclassen; men ligeoverfor de factiske Forhold troer jeg ikke at burde modsætte mig denne Nedsættelse, da der forestaaer en betydelig Forfremmelse. Jeg troer, som jeg oftere har udtalt, at vi ikke binde os for alle Tider ved disse Bestemmelser; man bør tage Hensyn til de factiske Forhold, og det maa staae Regjeringen frit for, naar Tidsforholdene forandre sig, da at henvende sig til den lovgivende Forsamling om en Forandring i Loven; jeg har troet at burde lade dette